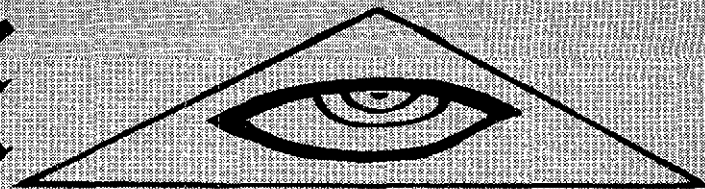

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus. Per Saecula Saeculorum. In Vino Veritas. Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

Ens carlins a la Garrotxa

Deplo ro profundament el trist espectacle que representa una dona quan, mancada de pudor, s'atreveix a opinar públicament sobre qüestions serioses i fonamentals. No hi ha res més atractiu i femení que una dona que no parli.

Conscient de la disminució fisiològica de la femella i que la seva capacitat mental mai no podrà fer altra cosa que repetir esquemes ja establerts, donat que la seva funció lògica i natural és la reproducció en tots els aspectes, vull deixar clar que qualsevol petit valor que puguin tenir les meves paraules es deu únicament i exclusivament a la meua qualitat de mèdium com a interlocutora dels ens espirituals carlins que proliferen per tota Catalunya, important zona d'energia magnètica.

Recordem que la creació de la dona ja fou un plagi, agreujat per la manca d'un dels atributs -aquest ens autònom i gran desconegut, mai prou lloat- més importants del mascle, font d'energia d'un microcosmos perfecte, on cada ínfima part és important per si mateixa, en el procés vital de l'autoafirmació i el coneixement íntim.

Amarada per un desig superior en la recerca de l'absolut, en un dels meus èxtasis divins, en el moment en què l'esperit començà a planar per damunt de la matèria, vaig sentir l'evidència que ens carlins prenen forma i volum dintre meu. Unides les dues parts pel cordó d'argent, el viatge astral, assolida dimensions còsmiques, fins a aconseguir sentir-me part del tot, en el moment culminant d'explosió de l'energia quàntica.

Després de l'aterratge ho vaig tenir clar. Era un instrument portador de vivències de vides anteriors. D'aleshores ençà, he començat a parlar de temes totalment fora de la capacitat del meu intel·lecte.

Aquesta és l'única i autèntica justificació de per què la legítima cúpula carlina, passant per damunt d'un dels seus més estrictes principis, ha estat tolerant amb la meua agosarada actitud.

Sor Paulina de Clocalou

Consells als maragalls

Maragalls que veniu al camp a cantar-nos a nosaltres gent de poble la meravella del nostre entorn. Us queda molt camí per recorre i molt per aprendre. El nostre consell és sobre el mengar i el beure.

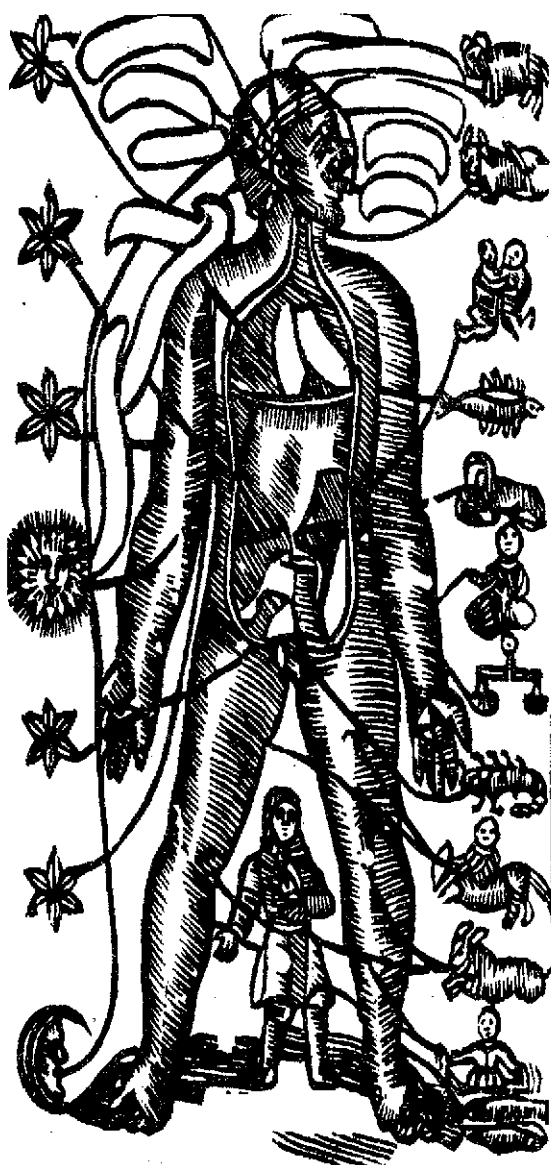
Consell n2

Sou uns fervents admiradors del nostre mengar. Les botifarres, la carn de xai o de cabrit, els embutits, el peix fresc (incluint-hi la truita de riu), les tomaques de l'hort, el pa del forn de llenya, el vi de la bota del racò, la mel del buc allà a la muntanya, el matò fet a casa per l'avia etc.

Es tracta de una projecció poètic-fantasmagòrica dels vostres desitjos de vida sana. El vostre cos reclama per ell el que vostre esperit reclama per l'ànima (paissatges virginals i sense cap aditiu E). Si no voleu fer el pagès mengeu i beueu amb naturalitat, sense sobre apreciar el que teniu a davant. El que és important és mantenir l'il·lusio de que per una vegada el nostre cos reb un tractament adequat i el que menga li va bè. Això no és produïx perquè sí sino per que creieu en el que mengeu. Tan li fa que el xai sigui de Nova Zelanda, de que el pa es faci a preu fet en el petit forn de gas o que els tomaquets siguin holandesos, i que la llet vingui de Chemobil. Pel vostre paladar és la fe el que li dona el gust. No us extranyeu si nosaltres somriem, ho fem per agraïment i us assegurem que tota la verdura es desinfecta ben be i que cap producte te la data caducada ni està passat.

El que es important és l'entorn en el que us mengeu aquestes coses, i aquest el el natural, l'autentic.

Emili d'Organyà

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Reforma Fiscal i Estalvi

Malgrat ésser farcit d'esquerranosos, intoxicats pel virus social i democràtic, el Govern de l'Estat no es pot sostreure a les lleis implacables de la Història. Després d'haver dedicat dues legislatures a fomentar l'enviliment de la moneda, ha acabat adonant-se que fins i tot un Govern demagògic necessita que el populatxo tingui alguna creença sòlida, alguna escala de valors permanents. Els carlins sabem quines són les causes que duen a la decadència i una d'elles és el foment de la moneda falsa, impresa destralerament a la Fàbrica Nacional de la Moneda amb màquines legalitzades de falsificar, sota la pueril excusa que cal satisfer necessitats socials, mèdiques i assistencials. ¡Com si l'Estat pogués suplir l'autèntica ajuda, que només pot donar la família, i que no costa res!

A la curta o a la llarga, la plebs acaba malfiant-se de la moneda, i tot seguit perd els seus valors tradicionals. Llavors -i aquest és el moment al qual ara hem arribat - àdhuc un Govern d'esquerrres, que farda destruint l'estat natural de les coses, es veu sotmès a les irreversibles lleis del carlisme i, adonant-se que la situació se li està girant, opta per preparar una reforma fiscal que fomenti l'estalvi.

I, aquesta dialèctica, cal que tothom l'entengui. Perquè ara és l'hora de l'estalvi. I l'estalvi és carlí.

Ramón Llätzer de Dou i de Bassols

A Por i poder

Algú ha dit alguna vegada que el poder no existeix, que no té cap base ni fonament. Això no és veritat. El poder existeix perquè hi ha gent que té por i hi ha gent que fa por. Tenim feta ja la distinció natural de la societat, entre uns, els qui tenen el poder perquè fan por, i els qui han d'oïr perquè tenen por.

Aquest és un ordre natural de les coses que senzillament és i com tot el que és no necessita explicació de cap mena. Aquest ordre natural - que sens dubte està inclòs en la informació genètica de cada persona - determina els qui es veuen forçats a governar i els qui necessiten que se'ls digui el que han de fer. Els temps actuals aquesta relació d'ordinació i subordinació es realitza a través de mitjans directes (ordres, lleis, policia) i indirectes (premsa, mitjans de comunicació). Més perfectes semblen aquelles situacions en què l'autoritat, el mestratge es practica i s'accepta perquè sí, sense cap força ni fonament legal: és el difícil ofici d'allò que els mal·lenguts anomenen Patums i Vaques sagrades. Deixem-los dir, ja que és enveja i una manera com una altra de retre pleitesia. Sempre que en un lloc, en una situació, en una organització trobeu algú que decideix i mana i no sabeu per què, és una manifestació de l'ordre natural.

En la categoria de la por i el poder hi ha un tercer grup de persones, aquells qui tenen por i fan por. Són persones predestinades a fer de corretja de transmissió entre els uns i els altres. Són imprescindibles i absolutament necessaris, són els funcionaris.

Ja en parlarem.

Walter S. Porcel.l